

РЕШЕНИЕ

№ 26807

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 36 състав, в
публично заседание на 02.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наташа Николова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **13550** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във връзка с чл. 27 ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ).

Делото е образувано по жалба на ДП „Национална компания „Железопътна инфраструктура“ /ДП НК ЖИ/, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], с ЕИК[ЕИК], представлявано от инж. А. В. – Генерален директор, срещу Решение за верификация на междинно/окончателно плащане с рег. № ИП-31/10.12.2025 г., издадено от Директора на дирекция Координация на програми и проекти и Ръководител на УО на ОП „Транспорт и транспортна инфраструктура“ 2014-2020 г.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност, поради противоречие с материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи се, че при издаване на оспореното решение ръководителят на УО на ОПТТИ 2014-2020 г. не е взел под внимание дадените указания с Решение № 8155 от 25.07.2025 г. на Върховния административен съд на Република България (ВАС), по адм. дело № 3873/2025 г., по тълкуването и прилагането на закона. При повторното издаване на акта УО на ОПТТИ не е взел предвид влезлите в сила съдебни решения на Върховен административен съд, с които наложените от него финансови корекции са отменени или намалени. Изложеното от една страна води до неправилно определяне на разходите за недопустими на основание чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ, респективно отказани за верификация на основание чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕФСУ. Прави искане за отмяна на обжалвания административен акт. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител–служител с

юридическо образование К., поддържа жалбата. Моли решението на УО да бъде отменено по мотиви, подробно описани в жалбата. Претендира присъждане на разноски за всички съдебни инстанции, съгласно списък.

Ответникът, ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ 2014 – 2020 година, се представлява от служители с юридическо образование Й. и Г., които молят съда да отхвърли жалбата, като недопустима на основание чл. 159, т. 4 АПК, тъй като жалбоподателя няма правен интерес от оспорването. С оглед изложеното молят да не се разглежда жалбата и настоящето производство да бъде прекратено. Алтернативно молят жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Подробни съображения са изложени в отговора по жалбата. Молят за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за един процесуален представител.

Софийска градска прокуратура редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София град, III-то отделение, 36-ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Държавно предприятие „Национална компания железопътна инфраструктура“ е бенефициент на безвъзмездна финансова помощ по административен договор № ДОПТТИ – 12 от 20.11.2017 г. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по Оперативна програма "Транспорт и транспортна инфраструктура" 2014-2020, процедура В.-1.001-001: "Рехабилитация на железопътната линия П.-Б., Фаза 2". Общата стойност на разходите за проекта е 810 018 562,65 лв., а одобрената БФП е в размер на 675 092 693,08 лв. Договорът за предоставяне безвъзмездна финансова помощ е изменен с последващи анекси, както следва: С анекс от 09.11.2017 г. се изменя общата стойност на проекта в размер на 810 604 683, 60 лв., частично се променят сумите в категорията недопустими разходи и се удължава срокът за подаване на окончателното плащане. С анекс от 20.11.2017 г. също се преразпределят средства. С анекс от 31.01.2024 г. се удължава срокът за подаване на окончателно плащане. С анекс от 05.03.2024 г. са направени промени в допустимите разходи, които ще се финансират от ОПТТИ. С анекс от 31.05.2024 г. отново има промяна в допустимите разходи, които ще бъдат отпуснати.

От страна на Държавно предприятие „Национална компания железопътна инфраструктура" е депозирано искане за окончателно плащане № 30 за окончателно плащане по Проект №: В.-1.001-0003 „Рехабилитация на железопътната линия П.-Б., Фаза 2“.

С решение № 8155 от 25.07.2025 г. на Върховния административен съд на Република България (ВАС), по адм. дело № 3873/2025 г., ВАС оставя в сила Решение № 4829 от 12.02.2025 г. на Административен съд София - град (АССГ) по адм. дело № 6827/2024 г., с което се отменя Решение № ИП-35/20.06.2024 г. за верификация на Искане № 30 за окончателно плащане за проект В.-1.001-0003 "Рехабилитация на железопътната линия П. - Б., Фаза 2" в частта по т. 2 от Решение № ИП- 35/20:06.2024 г, в която е отказана верификация на разходи в размер на 17 308 708.62 лева.

С решение № 4829 от 12.02.2025 г. АССГ е решил, че в Решение № ИП- 35/20.06.2024 г. липсва правна квалификация, представляваща основание за отказ от верификация на разходи в размер на 17 308 708,62 лева в Искане № 30 за окончателно плащане, а фактическите основания са изключително лаконични.

Във връзка с решение № 8155 от 25.07.2025 г. на Върховния административен съд на Република България (ВАС) и оставено в сила Решение № 4829 от 12.02.2025 г. на Административен съд София - град (АССГ), по адм. дело № 6827/2024 г. е издадено оспореното в настоящото производство срещу Решение за верификация на междинно/окончателно плащане с рег. №

ИП-31/10.12.2025 г. от Директора на дирекция Координация на програми и проекти и Ръководител на УО на ОП „Транспорт и транспортна инфраструктура“ 2014-2020 г.

С оспореното решение се отказва да бъдат верифицирани разходи в размер на 17 308 708,62 лева по следните плащания:

1. От извършени управленски проверки разходи в размер на 6 375 804.87 лева:

- За разходите по договор № 5631/25.01.2017 г. в размер на 771 471.72 лева не са изпълнени разпоредбите на договора, както и условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ (загл. изм. - ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022 г., в редакция от ДВ, бр. 39 от 27.05.2022 г. приложима на основание съгласно § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ) и не са допустими за финансиране по проекта;

- По договор № 11261/28.10.2020 г. - разходи в размер на 3 715.75 лева. Разходите са повторно докладвани в настоящото Искане за плащане. Посочените разходи са верифицирани и изплатени на бенефициента чрез разпределяне на лимит в Системата за електронни бюджетни плащания (СЕБРА) в искане за междинно плащане № 23. За разходите по договор № 11261/28.10.2020 г. в размер на 3 715.75 лева не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта;

- Разходи за индексация във връзка с ПМС 290/27.09.2022 г. по проекта в размер на 1 699 499,68 лева, поради надвишаване на бюджета на разходна категория III 8.2 „Ц. корекция“ от бюджета на проекта. За разходите в размер на 1 699 499.68 лева не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта;

- За разходите по договор № 111086/14.11.2023 г. в размер на 128 132.80 лева не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 3 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта;

- По Договор № 6567/03.10.2019 г. разходи в размер на 515 784.55 лева докладвани разходи във връзка със Заменителна таблица 1 и Заменителна таблица 3 по фактура [ЕГН]/14.12.2023 г. не се верифицират поради констатирани разминавания в калкулации при изчисление на стойностите, както и разминавания в записаната в документите и използваната от Изпълнителя стойност на услугата или материала. За разходите в размер на 515 784.55 лева не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта;

- По Договор № 11182/31.07.2020 г. разходи в размер на 17 700.00 лева не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта;

- По Договор № 11531/29.10.2021 г. разходи в размер на 4 200.00 лева не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта;

- По договор № 11784/30.11.2022 г. разходи в размер на 1.15 лева - разходи по фактура [ЕГН]/30.09.2023 г. не съответстват на разпоредбите на Наредбата за изискванията за качеството на течните горива, условията, реда и начина за техния контрол. Не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта;

- За разходите в размер на 90.00 лева не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта;

- Разходи на ЕУП в размер на 5 969.50 лева - разходите представляват надвишение на докладваните разходи за платен годишен отпуск над изчислените на база посочените отработени

часове за съответния период по индивидуален отчет. Не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта.

Не се верифицират повторно докладвани разходи от бенефициента по наложени финансови корекции, които не са верифицирани в предходни искания за междинно плащане, и за които към датата на подаване на искане № 30 за окончателно плащане по проекта няма постановени окончателни съдебни решения, с които се отменят решенията за определяне на финансови корекции:

- По договор № 5631/25.01.2017, г. - разходи в размер на 1 237 500.00 лева към датата на верификация на разходите, докладвани в ИОП № 30 (Решение № ИП- 35/20.06.2024 г.) няма постановено, окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-15/29.08.2023 г.

- По договор № 11592/08.02.2022 г. - разходи в размер на 31 226.38 лева - към датата, на верификация на разходите, докладвани в ИОП № 30 (Решение № ИП-35/20.06.2024 г.) няма постановено окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-10/27.03.2023 г.

- По договор № 11504/16.09.2021 г. - разходи в размер на 25 982.03 лева - към датата на верификация на, разходите, докладвани в ИОП № 30 няма постановено окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-7/07.03.2023 г.

- По договор № 11409/29.04.2021 г. - разходи в размер на 235 149.31 лева - към датата на верификация на, разходите, докладвани в ИОП № 30 няма постановено окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-7/07.03.2023 г.

- По договор № 11202/12.08.2020 г. разходи в размер на 192 666.42 лева - към датата на верификация на разходите, докладвани в ИОП № 30 няма постановено окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-6/28.02.2023 г.

- По договор № 11577/22.12.2021 г. - разходи в размер 32 754.13 лева - към датата на верификация на разходите, докладвани в ИОП № 30 (Решение № ИП-35/20.06.2024 г.) няма постановено окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-10/27.03.2023 г.

- По договор № 11410/29.04.2021 г. - разходи в размер на 181 647,33 лева – към датата на верификация на разходите, докладвани в ИОП № 30 (Решение № ИПТ35/20.06.2024 г.) няма постановено- окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-7/07.03.2023 г.

- По договор № 11403/23.04.2021 г. - разходи в размер на 34 880.89 лева – към датата на верификация на разходите, докладвани в ИОП № 30 няма постановено- окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-7/07.03.2023 г.

- По договор № 11402/23.04.2021 г. - разходи в размер на 186 701.48 лева – към датата на верификация на разходите, докладвани в ИОП № 30 няма постановено- окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-7/07.03.2023 г.

- По договор № 11591/02.02.2022 г. - разходи в размер на 70 731.75 лева - към датата на верификация на разходите, докладвани в ИОП № 30 няма постановено окончателно съдебно решение, с което се отменя Решение № ФК-18/29.11.2023 г.

2. От наложени финансови корекции разходи в размер на 10 932 903.75 лева:

- По Договор № 5631/25.01.2017г. - разходи в размер на 830 000,00 лева;

- По договор № 6728/10.03.2020 г. разходи в размер на 98 056.84 лева;

- По договор № 6567/03.10.2019 г. разходи в размер на 1216 922.07 лева;

- По договор № 11592/08.02.2022 г. разходи в размер на 82 877.42 лева;

- По договор № 11398/16.04.2021 г. разходи в размер на 76 801.79 лева;

- По договор № 11202/12.08.2020 г. разходи в размер на 505 348.61 лева;

- По договор № 6734/16.03.2020 г. разходи в размер на 136 400.45 лева;

- По договор № 11577/22.12.2021 г. разходи в размер на 750.04 лева;

- По договор № 11410/29.04.2021 г. разходи в размер на 534 277,33 лева;
- По Договор № 5545/07.11.2016г. - разходи в размер на 6 888 635, 56 лева;
- По Договор № 5632/26.01.2017г. - разходи в размер на 378 177,15 лева;
- По Договор № 11504/16.09.2021 г. - разходи в размер на 81 011,18 лева;
- По Договор № 11409/29.04.2021г. - разходи в размер на 94 534,96 лева;
- По Договор № 11403/23.04.2021г. - разходи в размер на 1 466,53 лева;
- По Договор № 1 1402/23.04.2021 г. - разходи в размер на 7 643,82 лева.

По всички точки е посочено, че не са изпълнени условията за допустимост, съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ и не са допустими за финансиране по проекта.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Съдът приема жалбата за допустима, като подадена срещу акт, притежаващ белезите на индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 от АПК, засягащ права и законни интереси на оспорващия, който като негов адресат има и правен интерес от обжалването. Съдът приема, че е сезиран с редовна жалба, подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от процесуално легитимирана страна.

Съдът намира възражението на ответника за липса на правен интерес от оспорването за неоснователно. Обстоятелството, че след постановяване на обжалвания административен акт са налице влезли в сила съдебни решения, с които са отменени или намалени наложени финансови корекции, както и че въз основа на тези решения за административния орган е възникнало задължение за възстановяване на съответните суми, не води до отпадане на правния интерес на жалбоподателя от оспорването на процесното решение. Правният интерес се преценява към момента на подаване на жалбата, като съществува доколкото оспореният административен акт поражда неблагоприятни правни последици за адресата си и не е изгубил действието си.

Не може да бъде споделено и становището, че с постановените съдебни решения е постигнат търсеният от жалбоподателя резултат и поради това съдебното производство е лишено от предмет. Самото твърдение на ответника, че към датата на издаване на процесното решение липсва наличен финансов ресурс по програмата за извършване на плащания, както и че програмата е в процедура по окончателно приключване, сочи, че твърденото удовлетворяване на претендираното право не е осъществено посредством процесния административен акт. Следователно не може да се приеме, че за жалбоподателя е отпаднала необходимостта от съдебна защита.

Неоснователно е и възражението, че оспореното решение е издадено единствено в изпълнение на задължителните указания, дадени с влезлите в сила съдебни решения. Макар процесният акт да е постановен след връщане на преписката за ново произнасяне, той представлява самостоятелен административен акт, който подлежи на самостоятелен съдебен контрол за законосъобразност, включително относно правилното приложение на материалния закон и съобразяването със задължителните указания на съда.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, а възражението за липса на правен интерес следва да бъде отхвърлено.

Съдът приема, че приложима за преценката за законосъобразност на оспорения пред него акт е редакцията на ЗУСЕФСУ към ДВ бр. 39/27.05.2022 г., с оглед § 70 ЗИДЗУСЕСИФ, обн. ДВ бр. 51/01.07.2022 г., при посочване на новото наименование на закона, в сила от 01.07.2022 г.

По своята правна същност верификацията на разходи представлява проверка за тяхната допустимост, като предвид публичния характер на правоотношението и прякото и непосредствено засягане на бенефициента, по отношение на отказа за верификация, съответно отказа за

признаване на разходите за сметка на СФ, приложение намират общите разпоредби на АПК, от което следва, че актът следва да съдържа правните и фактическите основания за възприетата от компетентния орган недопустимост на предявените разходи.

Не е налице спор между страните относно компетентността на органа, постановил обжалваното решение. Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕФСУ Управляващите органи отговарят за цялостното програмиране, управление и изпълнение на програмата, както и за предотвратяването, откриването и коригирането на нередности, включително за извършването на финансови корекции. Ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по този закон може да се упражняват и от овластено от него лице. Видно от приложената по делото заповед № РД-08-302 от 19.06.2023 г. на министъра на транспорта и съобщенията, издалият оспореното решение М. Г. –директор на дирекция "Координация на програми и проекти" в Министерството на транспорта е оправомощен да изпълнява функциите на ръководител на УО на ОПТТИ (Т. II). При това положение съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган.

Съдът установява наличието на допуснати от Ръководителя на УО съществени нарушения на административно-производствените правила и намира, че оспореното решение противоречи на материалния закон - основание за отмяната му по чл. 146, т. 4 от АПК. В титулната част на акта органът се е позовал, като правно основание на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕФСУ.

Производството по верифициране на разходи е уредено в част от Глава пета, Раздел втори от ЗУСЕФСУ. Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1, изр. 1 от ЗУСЕФСУ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Според нормата на ал. 2 на чл. 62 от ЗУСЕФСУ чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Кои разходи са допустими е посочено изчерпателно в разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕФСУ – разходите се считат за допустими, ако са налице едновременно следните условия: 1. разходите са за дейности, съответстващи на критериите за подбор на операции и се извършват от допустими бенефициенти съгласно съответната програма по чл. 3, ал. 2; 2. разходите попадат във включени в документите по чл. 26, ал. 1 и в одобрения проект категории разходи; 3. разходите са за реално доставени продукти, извършени услуги и строителни дейности; 4. разходите са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство; 5. разходите са отразени в счетоводната документация на бенефициента чрез отделни счетоводни аналитични сметки или в отделна счетоводна система; 6. за направените разходи е налична одитна следа съгласно минималните изисквания на чл. 25 от Делегиран регламент (ЕС) № 480/2014 на Комисията т 3 март 2014 г. за допълнение на Регламент (ЕС) № 1303/2013 на Европейския парламент и на Съвета за определяне на общоприложими разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд, Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони и Европейския фонд за морско дело и рибарство и за определяне на общи разпоредби за Европейския фонд за регионално развитие, Европейския социален фонд, Кохезионния фонд и Европейския фонд за морско дело и рибарство (ОВ, L 138/5 от 13 май 2014 г.) и са

спазени изискванията за съхраняване на документите съгласно чл. 140 от Регламент (ЕС) № 1303/2013; 7. разходите са съобразени с приложимите правила за предоставяне на държавни помощи.

Следователно, всички разходи, които не се включват в посочената правна норма са недопустими и не подлежат на верификация. Законодателят не е уредил изрично въпроса в кои случаи управляващият орган може да откаже верификация на разходи, но по аргумент на противното това следва да са случаите, при които разходите са недопустими, т. е. не са включени в чл. 57, ал. 1, т. 1-т. 7 от ЗУСЕФСУ. В чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕФСУ се установяват две основания искания разход да не се верифицира. Първото е бенефициентът да не представи в срок изисканите от него допълнително документи или разяснения по чл. 63 от ЗУСЕФСУ, второто е да е започнала процедура по администриране на нередност, като разхода може да бъде включен в следващо искане за плащане. Доколкото нормата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕФСУ е императивна – при наличие на някоя от двете указани предпоставки, УО няма право да верифицира съответния разход. Нормата не обвързва действията на УО с хода на това производство, нито с наличие или не на краен акт от Наредба за администриране на нередности по Европейските структурни и инвестиционни фондове за установяването на наличие или липса на нередност.

В обстоятелствената част на оспореното решение не се съдържат подобни аргументи, които да обосновават наличието поотделно или заедно на посочените правни основания съответно чл. 57, ал. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 6 от ЗУСЕФСУ, посочени по точки по-горе в решението. Мотивите на органа се заключават в това, че по т. 1 не са изпълнени разпоредбите на договора, както и условията за допустимост. В решението липсва посочване на съдържанието на разпоредбите и съотнасянето им към конкретно установените факти и обстоятелства.

Горното се отнася и до отказа за верификация на разходите по т. 2 по отношение на отказана за верификация на сумата в размер на 10 932 903.75 лева от наложени финансови корекции, на които освен нормата на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ, ответникът не е посочил правно основание предявеният разход да не бъде признат за допустим. Съдът не може вместо органа да определя правното основание за издаване на един индивидуален административен акт. Противното би значело съдът, вместо органа, да определя целта, с която органът ще упражнява предоставената му от държавата власт, а това не е в компетентността на съда. Посочването само на фактическите основания за издаване на акта, не води до извод за неговата законосъобразност, тъй като законодателят в разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК изрично изисква кумулативно посочване както на фактическите, така и на правните основания.

По т. 2 следва да бъде отчетено, че верифицирането на извършените от бенефициента разходи по изпълнение на проекта се изразява в извършването на проверка за допустимост на направените разходи, а процедурата по установяване на нередност и определяне на финансова корекция, могат да се развиват и паралелно, същите са две отделни процедури- по верифициране на разходи и по налагане на финансови корекции, като всяка една от тях приключва с издаването на съответни административни актове, които подлежат на самостоятелно оспорване. В случаите на започната процедура по администриране на нередност, целта е ограничаване верифициране на разходи, представляващи евентуално финансово отражение на наложена финансова корекция.

Двата индивидуални административни акта, макар да имат един и същ издател, и един и същ адресат, имат различен предмет. Въпреки това, напълно е възможно единият акт - този за определяне на финансова корекция, да бъде част от фактическите основания за издаване на другия - отказа за верификация. Или с други думи, за да е законосъобразен атакуваният акт, следва да е налице фактически нередност, като обаче че е достатъчно такава да бъде регистрирана.

Отделно от това следва да се разграничат определените парични средства в бюджета на проекта и общо допустимите разходи по проекта, т. е. извършени разходи от бенефициента, които са законосъобразни и допустими за верификация. Според Решение № 9301 от 30.07.2024 г. на ВАС по адм. д. № 2242/2024 г., VII о. - "Общо допустимите разходи представляват извършените от бенефициента разходи по проекта, намалени с неверифицираните разходи и с наложените финансови корекции, които не са оспорени от бенефициента, или за които има влязло в сила съдебно решение, с което същите са отхвърлени. Именно това е начинът, по който се изчисляват допустимите разходи по проекта. Формулата е следната: отчетени разходи - неверифицирани разходи - извършени финансови корекции = общо допустими разходи по проекта".

Настоящият съдебен състав не споделя доводите на ответника, че при повторното произнасяне е било допустимо административният орган да игнорира влезлите в сила съдебни решения, с които са отменени или изменени решенията за определяне на финансови корекции, по съображение, че към момента на първоначалната верификация тези съдебни актове не са били постановени. Повторното произнасяне след отмяна на административния акт не представлява възпроизвеждане на вече отмененото волеизявление, а упражняване на административното правомощие чрез постановяване на нов административен акт. Поради това органът е длъжен да съобрази действащото към момента на издаването му правно положение, включително задължителните последици на влезлите в сила съдебни решения, с които финансовите корекции са отменени или намалени.

След като към датата на постановяване на процесното решение част от финансовите корекции вече не са съществували в първоначално определения размер или са били изцяло отменени, същите не могат да бъдат използвани като основание за приемане, че съответните разходи са недопустими. Приемането на противното би означавало административният орган да издаде нов административен акт, основан на вече отпаднали правни последици, което е несъвместимо с принципа на законност и с изискването административният акт да съответства на действителното правно положение към момента на неговото постановяване.

Предвид гореизложеното, оспореното решение на ръководителя на УО на ОПРР следва да бъде отменено като незаконосъобразно, на основание чл. 146, т. 3 и 4 АПК.

Тъй като в случая произнасянето на съда е в хипотезата на чл. 173, ал. 2, пр. второ от АПК, когато естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се върне на Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ 2014-2020 за ново произнасяне по заявените и отказани за плащане разходи по подаденото от ДП „Национална компания „Железопътна инфраструктура“ искане за окончателно плащане № 30.

По разноските: При този изход на спора основателно са явява искането на жалбоподателя за присъждане на разноски. Съдът следва да му присъди такива в общ размер на 2403,07 евро, от които 2300,81 евро за платена държавна такса и 102,26

евро/200 лева- юрисконсултско възнаграждение, съгласно представен списък.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ и чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, III-то отделение, 36-ти състав:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на ДП „Национална компания „Железопътна инфраструктура“ /ДП НК ЖИ/, ЕИК[ЕИК], Решение за верификация на междинно/окончателно плащане с рег. № ИП-31/10.12.2025 г., издадено от Директора на дирекция Координация на програми и проекти и Ръководител на УО на ОП „Транспорт и транспортна инфраструктура“ 2014-2020 г.

ВРЪЩА преписката на Ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Транспорт и транспортна инфраструктура“ 2014-2020 за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Министерство на транспорта и съобщенията да заплати в полза на ДП „Национална компания „Железопътна инфраструктура“ /ДП НК ЖИ/, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1233, [улица], представлявано от инж. М. Г. – Генерален директор, със съдебен адрес и адрес за призоваване: [населено място], п.к. 1233, [улица], разноски по делото в размер на 2403.07 (две хиляди четиристотин и две евро и 07 евроцента) евро.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: